

Pimeän peitto raottui

Mainoksessa sanotaan: ”Pimeän peitto raottuu Perniön yllä.” Onko täällä ollut joku pimeän peitto? Enpä ole huomannut. Pimeän ajan osuus vuorokaudessa enenee nyt, mutta sehän on vaan alkeisgeometriaa. Maan pohjoispuoli loittonee vähitellen auringosta, mikä tekee meille vaan hyvää.

Lähellä päiväntasaajaa sijaitsevat kulttuurit eivät ole oikein pärjänneet kehityksessä. Kun ei tule räntää eikä routaa, ei ole niin tarkkaa, saako talon vesikattoon ja lämmöt päälle ajoissa. Ehtiihän sitä myöhemminkin. Meillä koko koitos kusee kintuille, jos pakkaset yllättävät.

En ole suinkaan keksinyt tällaista ajatuksen juoksua itse. Olen vuosien varrella parantanut maailmaa eri puolilla planeettaamme. Kun tulee puhe vuodenajoista, etelän ihmiset lähes poikkeuksetta kadehtivat pohjoisen ilmastoja. Kuinka se innostaa ja luo tavoitteita. Ja kuinka hienoa on keväällä seurata ympäristön virkoamista ja muuttolintujen parvia. Kärpäset ja hyttysetkin tuntuvat tervetulleilta.

Oli sen Perniön pimeän peiton laita miten vaan, puuhamiehet ja -naiset olivat järjestäneet hienot puitteet ja ohjelmat raittiemme varsille. Olen asunut Perniössä 20 vuotta ja vasta nyt pyöräilin kirkonkylästä asemalle. Kenenkähän idea oli laittaa kantatien varrelle vaaleita tuulipusseja. Vau! Ja väylillä liehui muitakin vinkeitä viirejä.

Pyöräilin siis pienen porukan hännillä asemalle. Siellä kalseaan halliin oli kerätty lähemmäs sata tuolia ja pystytetty pieni valkokangas. Keskellä kökötti perinteinen elokuvakone. Halliin kertyi mukavasti porukkaa. Kaikki eivät mahtuneet edes istumaan. Muutama tervehdyssana ja sitten elokuvakone alkoi surrata turvallisesti elokuvaa Lapilan labrasta. Olimme kuulemma niin erikoista yleisöä, että saimme nähdä filmikelojen alussa koneenkäyttäjille tarkoitettua alkumerkitkin, mikä toi toden tuntua.

Ensimmäisenä tuli ajan haalistama 80-luvun alussa kouluteeveelle tehty filmi Vilu ja viulu. Kylmyyttä valitteleva musiikista kiinnostunut teini-ikäinen poika pantiin hankkimaan polttopuita. Ei oikein tahtonut onnistua. Parhaat naurut helähtivät, kun pokasaha jäi poikkisahatun mutta vänkään jääneen puun ympärille nalkkiin. No, puita pinottiin ja viulua vingutettiin.

Samaan tyyliin opiskeltiin perunanviljelyä ja sienestystä. Vaikka tarinat ja tyyli tuntuivatkin nykypäivänä vähän hassuilta, viesti meni perille. Kädentaitoja vaan tarvitaan vieläkin! Elokuviin on tallentunut myös hienosti vanhoja maisemia Perniöstä.

Perniöläinen elokuvayleisö saa kyllä sapiskaa. Hallin perukoilla ei kai oikein tajuttu tilannetta. Sieltä alkoi kuulua koväänistä sorinaa kuin pahimmassakin baarissa. Tai kuin olisi istunut Estonia-teatterissa tuulipukaturistien joukossa. Sellainen ei vetele laatuelokuvissa!

Ja olihan niillä pimeän päivillä tarjolla rutosti muutakin touhuttavaa. Ruokomatoista rumpukonserttiin, nukeista neppiautoihin, luontopolkua, valokuvia, maalauksia, ja lopuksi kirpputoreilta sai kerätä löytöjä.

Saamieneen tietojen mukaan Pimeän peitto -tapahtuma sai tukea Salon kaupungilta sekä Euroopan Unionilta. Ei se uusi Salo eikä eeuukaan niin pöllöjä ole, vaikka populistit parhaavat. Järjestäjien talkootyön merkitystä ei kuitenkaan sovi vähätellä. Ilman sitä tuulipussitkin olisivat saattaneet jäädä ompelematta ja pystyttämättä. Lämpättävätköhän pussit vielä jossain tulevassa elokuvassa?

pajen